

Công Bộ Thượng Thư Đối Mặt Với Việc Đoàn Tụ

Contents

Công Bộ Thượng Thư Đối Mặt Với Việc Đoàn Tụ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	6
7. Chương 7	7
8. Chương 8	8
9. Chương 9	9
10. Chương 10	10
11. Chương 11	11
12. Chương 12	12
13. Chương 13	14
14. Chương 14	15
15. Chương 15	17
16. Chương 16	18
17. Chương 17	19
18. Chương 18	20
19. Chương 19	21
20. Chương 20	22
21. Chương 21	24
22. Chương 22	25

Công Bộ Thượng Thư Đối Mặt Với Việc Đoàn Tụ

Giới thiệu

Thể loại: đàm mỹ, cổ trang, cung đình, thanh mai trúc mã, hài hước, oan gia, chiều quá sinh hưEdit:

1. Chương 1

Phía trong Hoàng cung, tại Ngự thư phòng.

Hoàng đế chống cằm, gương mặt vô cùng chán nản: “Thừa tướng đang ở cùng với một nam tử”.

Công bộ Thượng thư đứng bên cạnh, tay cầm bút, liên tục phê duyệt công văn: “Vâng...”.

Gương mặt Hoàng đế vô cùng chán nản: “Ngự Sử đại nhân và Hình bộ Thượng thư cũng thường xuyên qua lại với nhau”.

Công bộ Thượng thư đứng bên cạnh, tay cầm bút, liên tục phê duyệt công văn: “Vâng...”.

Gương mặt Hoàng đế vô cùng chán nản: “Sáng nay, đệ đệ của trẫm – Hoài An Vương gia cũng vừa bảo là đang thích một người...”.

Công bộ Thượng thư đứng bên cạnh, tay cầm bút, liên tục phê duyệt công văn: “...”.

Lúc này, sự chán nản trên gương mặt của Hoàng đế chỉ có tăng chứ không có giảm: “Lại là một nam tử”.

Công bộ Thượng thư đứng bên cạnh, lúc này, ngòi bút cũng đã viết xong chữ cuối cùng, hấn vội vã ngừng đầu lên: “Hoàng Thượng, rốt cuộc là Hoàng Thượng muốn nói cái gì?”.

Gương mặt Hoàng đế vô cùng chán nản, ngài khẽ nhíu mày: “Trẫm vừa phát hiện ra bọn họ đều có chung một đặc điểm”.

Công bộ Thượng thư: “Hoàng Thượng anh minh”.

Hoàng đế thở dài: “Đó là, tất cả đều đã ngoài hai mươi tuổi mà vẫn chưa thành thân, cho nên ái khanh à, để đề phòng sau này khanh cũng làm đường lạc lối giống bọn họ, hay là từ bây giờ, khanh nên bắt đầu lo liệu... Đúng rồi, cô cô của trẫm có một thiên kim đã đến tuổi gả chồng, nàng ấy vô cùng đứng đắn, lại hiền hậu, thông minh...”.

Công bộ Thượng thư: “Hoàng Thượng...”.

Hoàng đế: “...??”.

Công bộ Thượng thư khép công văn, nhấn mạnh từng chữ, ánh mắt không kém phần kiên quyết: “Thần rất bận”.

Vừa nói xong, Công bộ Thượng thư vội vàng hành lễ rồi nhanh chóng thoái lui.

Âm mưu làm bà mai của Hoàng đế xem như đổ sông đổ biển.

2. Chương 2

Công bộ Thượng thư rất bận.

Đây là chuyện bá quan văn võ trong triều đình ai nấy đều biết rõ.

Mặc dù các đại thần đều làm quan, công việc như nhau, tại sao Lễ bộ Thượng thư lại có thời gian ngắm trăng, đối thơ cùng học trò, Hộ bộ Thượng thư lại thường xuyên cùng hảo bằng hữu đến tửu lầu uống rượu, ca hát, Hình bộ Thượng thư lại có thú vui ở trong phủ, vẽ tranh, viết thư pháp, Thái phó lại có thể dành trọn ba tháng mùa xuân dẫn con cháu đi dạo bờ sông, ngắm dương liễu... Ai nấy đều có thời gian rảnh rỗi.

Chỉ có Công bộ Thượng thư.

Lúc nào cũng vội vội vàng vàng, quay cuồng trong đồng công việc, dường như...
Không có thú vui, không lơ là, cũng không có thời gian nghỉ ngơi.
Đã sắp quá lứa lỡ thì mà vẫn còn độc thân.
Ngoại trừ ở Công bộ, bất cứ lúc nào gặp hần cũng tay phải cầm bút, tay trái cầm sách.
Đọc đọc viết viết, ghi ghi chép chép.
Dường như lúc nào hần cũng có công văn để phê, có sách để đọc.
Đến mức ngay cả khi Hoàng đế đề cập đến chuyện đoạn tụ, hần cũng chỉ lạnh nhạt mỉm cười.
Thế giới của Công bộ Thượng thư chỉ gói gọn trong hai chữ “công việc”.
Ngoại trừ công việc, chuyện nhân tình thế thái, tình cảm, thị phi,... dường như chẳng ảnh hưởng gì đến hần.
Dĩ nhiên...
Đây là hình ảnh Công bộ Thượng thư của một tháng trước.
Sáng sớm.
Chim chóc còn có đôi có cặp.
Nhìn qua song cửa sổ, bên ngoài là hình ảnh rừng trúc với những chiếc lá vàng rơi đầy trên mặt đất.
Công bộ Thượng thư chống tay ngồi dậy, ngẩn người: “Đây là... chẳng lẽ vẫn còn ở trong Hoàng cung sao?”.
Đúng rồi, hôm qua là dạ yến mừng mùa hè.
Hoàng Thượng mở yến tiệc chiêu đãi quan thần, bá quan văn võ, tất cả đều rất vui mừng.
Lúc hần hoàn thành xong đồng công việc, đến nơi thì mọi người đã trải qua ba tuần rượu.
Hộ bộ Thượng thư vừa nhìn thấy hần đã nhanh chóng túm cổ áo, lôi vào bàn, y mỉm cười rồi nói: “Đến đây... đến đây... đến trễ phải phạt... Yến Duy hiền đệ, trước hết, đệ phải uống cạn ba chén này đã...”.
Công bộ Thượng thư đang định từ chối.
Tướng quân nhìn thấy liền chạy đến, y nhanh chóng cầm chén rượu mà Hộ bộ Thượng thư vừa rót.
Uống cạn một hơi.
Sau đó, y bật cười rồi khen: “Rượu ngon... rượu ngon... đại nhân, hay là ngài cũng uống vài chén đi”.
... ..
Hần bị hai con sâu rượu kèm cặp hai bên, nhất thời bị chuốc đến say mềm.
Sau đó, hần vô tư lăn ra ngủ tại chỗ này.
Tại cánh rừng trúc trong Hoàng cung.
Đây là cánh rừng bao bọc Hoàng cung.
Trong rừng có rất nhiều lầu, các.
Một năm, tại cánh rừng này tổ chức hai yến tiệc, các đại thần khi say rượu có thể ngủ lại trong các lầu, các này.
Đây chính là lần phá vỡ nguyên tắc đầu tiên của Công bộ Thượng thư.
Nhưng, không phải chứ.
Công bộ Thượng thư chậm rãi, nhìn chăm chú vào mảnh gấm đang nằm dưới chân.
Tấm chăn trắng phau bị vò lại một đồng.
Lúc này, hần chỉ kịp nhận ra bản thân đang nằm trên một đồng lộn xộn.

Rượu đổ vương vãi, bụi bẩn bám đầy.

Ngực, thất lưng, đùi.

Bám đầy thứ chất lỏng dơ bẩn.

... ..

Là ai???

Rốt cuộc là kẻ nào liều mạng, cả gan dám động đến hắn?

3. Chương 3

Đêm đã khuya, tại phủ Thừa tướng.

Thừa tướng: “Thật hiếm có nha, hôm nay người lại đích thân tìm đến tận phủ để trò chuyện với ta... Mặc dù là bây giờ cũng không còn sớm nữa, khiến ta cũng không vừa lòng lắm”.

Lúc này, sắc mặt của Công bộ Thượng thư vô cùng khó coi: “Ta bận nhiều việc, công văn từ các nơi liên tục gửi về, ta phải phê duyệt đến tận bây giờ mới xong, cũng không còn cách nào khác”.

Thừa tướng vội vã rót trà rồi nói: “Ta cũng đâu có trách móc gì người, mà nè, mấy ngày qua rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Sao sắc mặt người khó coi quá vậy?”.

Lúc này, ánh mắt của Công bộ Thượng thư đầy tâm trạng, hắn nhấn mạnh từng chữ: “Có người ngủ với ta”.

Thừa tướng: “...”.

Công bộ Thượng thư nhìn thẳng vào mắt Thừa tướng, nghiêm mặt lặp lại: “Năm ngày trước, tại rừng trúc trong Hoàng cung, có kẻ dám ngủ với ta”.

Thừa tướng kinh ngạc, cố gắng hết sức mới có thể tiêu hóa được tin tức này, hắn vội vã che mặt: “Khụ khụ... Yên Duy à, chuyện này... dù sao thì người cũng nên nghĩ thoáng một chút”.

Công bộ Thượng thư khẽ nhíu mày, lúc này, ánh mắt của hắn sắc như dao: “Người đang cười trên sự đau khổ của ta sao?”.

Thừa tướng vội vàng bỏ tay xuống, lúc này, vẻ mặt của y tràn ngập sự đau khổ, xót xa: “Không... không... ta chỉ... chẳng qua là...”. Thừa tướng nói không nên lời, một lát sau, y vội vã lảng sang chuyện khác: “Là kẻ nào không biết tốt xấu, dám cả gan, thừa cơ hội mạo phạm mệnh quan triều đình như vậy? Quả thật là vô liêm sỉ quá mà”.

Sắc mặt của Công bộ Thượng thư vô cùng khó coi: “Ta đã điều tra đội cấm vệ canh giữ Hoàng cung, đêm đó, ở lại Hoàng cung ngoài ta ra, còn có: Ngự Sử, Hộ bộ Thượng thư, Lễ bộ Thượng thư, Binh bộ Thượng thư, Đại Tướng quân, Hoài An Vương gia, Vinh Quận Vương, Lại bộ Thị lang Lưu Tử Thanh, học sĩ đứng đầu Lan Thanh các Tổng Thư Nghĩa, còn có phủ doãn phủ Nam Lăng Giang Thảm quay về kinh thành báo cáo tình hình, tiểu tướng quân trấn giữ biên giới phía Bắc Cố Dương Phi”.

Thừa tướng nhanh miệng: “Nhiều vậy sao?”.

Công bộ Thượng thư lạnh lùng lên tiếng, lúc này, trong giọng nói của hắn tỏ rõ vẻ xem thường: “Đều là bọn sâu rọu”.

Thừa tướng liếc Công bộ Thượng thư một cái, sau đó vội vã gạt đầu, tán thành: “Đúng vậy, uống rượu vào là hồng việc hết”.

Công bộ Thượng thư: “Ta nhất định phải tìm cho bằng được tên đó”.

Thừa tướng: “Rồi sao nữa?”.

Lúc này, ánh mắt của Công bộ Thượng thư nguy hiểm như đang cất giấu một thanh gươm: “Ta sẽ khiến hần phải hối hận vì những chuyện hần đã gây ra ngày hôm đó”.

4. Chương 4

Tất nhiên,

Nói thì dễ, đến lúc làm mới nhận ra là khó đến mức độ nào.

Đặc biệt là đối với Công bộ Thượng thư – người luôn cố gắng tích góp từng giây từng phút để dành trọn cho công việc.

Bây giờ, thời gian đáng lẽ dành cho công việc đành phải cắt xén bớt để giải quyết việc riêng.

Quả thật rất vất vả.

Đêm khuya.

Ánh trăng đã lên cao đến đầu ngọn liễu.

Hộ bộ Thượng thư ngủ sớm bị vị khách đến quấy nhiễu, lôi từ trong chăn lôi ra: “Yến Duy hiền đệ, phiên đệ phải đến tận đây rồi, có chuyện gì để sáng mai hần nói, có được không?”.

Công bộ Thượng thư: “Ta không có thời gian, chỉ rảnh được lúc này thôi”.

Hộ bộ Thượng thư che miệng ngáp một cái: “VẬY, có chuyện gì thì người mau nói đi”.

Công bộ Thượng thư: “Người...”.

Lúc này, Hộ bộ Thượng thư vẫn còn đang buồn ngủ: “Ta làm sao?”.

Công bộ Thượng thư nhíu mày.

Phải nói như thế nào đây? Chẳng lẽ lại hỏi rằng có phải đêm đó người ngủ với ta không?

Công bộ Thượng thư: “Dạ yến năm nay, người ngủ lại ở điện nào trong rừng trúc vậy?”.

Hộ bộ Thượng thư lưỡng lự: “Tử Quỳnh điện... hay là Thúy Vũ các gì đó, ta chỉ nhớ ở trước cửa điện trồng rất nhiều hoa lan trắng, trong lúc ta ngủ vẫn còn ngửi được hương hoa”.

Ánh mắt của Công bộ Thượng thư lúc này vô cùng lợi hại, hần nhấn mạnh từng chữ: “Người chắc chứ?”.

Đến tận bây giờ, Hộ bộ Thượng thư vẫn chưa hiểu được rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, y khẽ rùng mình, ánh mắt ngơ ngác nhìn Công bộ Thượng thư: “Chắc chắn... nhưng mà, người hỏi chuyện này để làm gì?”.

Lúc này, ánh mắt của Công bộ Thượng thư đã trở lại bình thường, hần nhanh chóng đứng dậy: “Không có chuyện gì đâu. Ta xin phép cáo từ”.

Hộ bộ Thượng thư: “Yến Duy hiền đệ... nè... hiền đệ à...”.

... ..

Công bộ Thượng thư bước thẳng ra khỏi phủ.

Sắc mặt không mấy dễ nhìn.

Chẳng lẽ bây giờ lại đi hỏi từng người một sao?

Dĩ nhiên là không thể nào thực hiện được.

Hần thầm nhủ: lần này gặp rắc rối to rồi.

5. Chương 5

Thế là, hôm sau...

Kết thúc nghị sự.

Tất cả bá quan văn võ đều đã thoái lui, chỉ còn lại một người, hiên ngang đứng thẳng như ngọn đèn tỏa sáng giữa trời, gương mặt lạnh lùng.

Hoàng đế chông cằm, uể oải lên tiếng: “Ái khanh, có chuyện gì vậy?”.

Công bộ Thượng thư bước lên phía trước hai bước: “Hoàng Thượng, thần lỡ tay đánh mất ngọc bội do tổ tiên truyền lại rồi”.

Hoàng đế thấp giọng: “Ngọc bội do tổ tiên truyền lại? Trong phủ của người có ngọc bội do tổ tiên truyền lại sao? Sao trẫm không biết vậy?”.

Công bộ Thượng thư bình tĩnh nói tiếp: “Tám ngày trước, tại rừng trúc bên trong Hoàng cung, thần đã lỡ tay đánh rơi ngọc bội do tổ tiên truyền lại”.

Hoàng đế vịn vào tấm màn, nhíu mày một cách đầy mệt mỏi: “Ái khanh, gần đây trẫm bị mất ngủ, người còn đem chuyện này đến... Thôi được rồi, để trẫm sai người tìm lại giúp người”.

Ai bảo Hoàng Thượng và Yến Duy cùng lớn lên bên nhau.

Mặc dù, lúc trước, y rất khó chịu với việc mẫu hậu sắp xếp một thư đồng buồn tẻ như thế này ở bên cạnh.

Nhưng đã là bằng hữu với nhau nhiều năm như vậy, Yến Duy so với những thần tử khác, cũng có chút khác biệt.

Chính là... khi đối diện với những việc kì lạ, quái đản do hảo bằng hữu gây nên, Hoàng đế cũng khoan dung hơn một chút.

Công bộ Thượng thư khẽ cúi đầu: “Hoàng Thượng, thần muốn tự mình đi tìm, chỉ mong Hoàng Thượng cho phép thần được tra hỏi các cung nữ và thái giám canh gác, hầu hạ trong ngày hôm đó”.

Hoàng đế nhíu mày, thấp giọng: “Ngọc bội đó quan trọng đến như vậy sao?”.

Công bộ Thượng thư bình tĩnh trả lời: “Vâng, đây là ngọc bội gia truyền, sau này, nó sẽ được tặng lại cho phu nhân của thần”.

Hoàng đế: “Ái khanh, cuối cùng thì khanh cũng nghĩ thông suốt rồi, có phải khanh định thành thân không? Lần trước trẫm có nói với khanh về việc cô cô của trẫm có một thiên kim...”.

Công bộ Thượng thư lạnh lùng, ngắt lời: “Khoan đã”.

Hoàng đế nhíu mày, đột nhiên, trong lòng ngài cảm thấy vô cùng bất an: “...”.

6. Chương 6

Công bộ Thượng thư cẩn thận lời từng người trong số các cung nữ, thái giám canh gác, hầu hạ trong ngày hôm đó ra tra hỏi.

Cuối cùng, hẳn biết được:

Hộ bộ Thượng thư đúng là đã ngủ lại tại Tử Quỳnh điện, hôm đó, sau khi thái giám đưa hẳn về điện đã canh gác đến sáng mà không hề rời đi. Loại trừ.

Lễ bộ Thượng thư và Binh bộ Thượng thư sau khi uống rượu say mềm thì bắt đầu la hét ầm ĩ, khiến cho các thái giám khó khăn lắm mới có thể đưa được hai người về Thụy Vũ các, hai vị đại nhân này có thể làm chứng cho nhau. Loại trừ.

Vinh Quận Vương, Lại bộ Thị lang Lưu Tử Thanh, học sĩ đứng đầu Lan Thanh các Tổng Thư Nghĩa, ba người này uống rượu cùng với nhau, sau đó kéo nhau về Tĩnh Hưng điện, tiếp tục sai người mang rượu đến, khiến cho cung nữ, thái giám phải hầu hạ cả đêm, không được nghỉ ngơi. Loại trừ.

Đối với trường hợp của phủ doãn phủ Nam Lăng Giang Thẩm, khó khăn lắm hẳn mới có thể khiến cung nữ hầu hạ trong ngày hôm đó khai ra, hóa ra thằng nhóc này bị Li An công chúa lôi đến Trích Nguyệt lầu ở phía đông nam rừng trúc ngắm sao cả đêm. Loại trừ.

Cuối cùng, chỉ còn lại vài người...

Lúc này, Công bộ Thượng thư đã về đến phủ, hẳn phần nào đã hồi phục lại tinh thần, bình tĩnh nhìn chiếc hộp bằng gấm để trên bàn rồi lên tiếng, hỏi: “Đây là cái gì vậy?”.

Lão quản gia: “Chiều nay, Hoài An Vương gia sai người mang món quà này đến tặng cho ngài”.

Trong nháy mắt, Công bộ Thượng thư đã lấy lại được vẻ lạnh lùng vốn có, hẳn nhanh chóng mở chiếc hộp, lấy ra một vật rồi đặt lên bàn.

Hóa ra, đây là bức họa cổ vẽ hình thác nước đổ từ trên cao xuống.

Một món quà rất có giá trị.

Nhưng đáng tiếc nó lại không thuộc về hẳn.

Từ trước đến giờ, Công bộ Thượng thư hoàn toàn không có hứng thú với những chuyện như thế này.

Lão quản gia cung kính dâng lên một tờ giấy: “Ngày mai, Vương gia muốn mời ngài đến Lâm Giang lầu để uống trà”.

Công bộ Thượng thư ném bức họa vào hộp gấm, ánh mắt bình tĩnh: “Khi nào?”.

Lão quản gia: “Giờ Tuất”.

Công bộ Thượng thư nhíu mày, lúc đó, hẳn vẫn còn phải ở lại Công bộ phê chuẩn công văn: “Ta không rảnh, sáng mai, người phái người đến Vương phủ báo với y chuyển sang giờ Hợi đi”.

Lão quản gia lau mồ hôi: “Đại nhân, người này... là Vương gia”.

Công bộ Thượng thư thản nhiên mỉm cười một cách lạnh lùng: “Người cứ phái người đến đó đi”.

7. Chương 7

Buổi tối.

Lâm Giang lầu.

Ánh trăng như chiếc mâm bạc lớn, treo lơ lửng giữa bầu trời.

Tựa vào lan can, mắt nhìn xa xăm, trên sông, thuyền to, thuyền nhỏ đi lại tấp nập, từng đợt sóng cứ thay phiên nhau vỗ vào bờ, tất cả tạo thành một cảnh sắc vô cùng rực rỡ.

Đáng tiếc, không khí sầm uất này chỉ khiến ai kia càng cảm thấy khó chịu.

Không ai biết được Công bộ Thượng thư đang vui hay đang buồn, hẳn trầm ngâm: “...”.

Lúc này, Vương gia vội vã phát tay, ra hiệu cho nghệ nhân đang đánh đàn phía sau bức rèm thoái lui, trong bầu không khí ngọt ngào này, Vương gia mỉm cười: “Yến đại nhân, ngài không thích nơi này sao?”.

Công bộ Thượng thư xoay chén trà trong tay, lãnh đạm lên tiếng: “Có chuyện gì xin Vương gia cứ việc nói thẳng”.

Lúc này, Vương gia không tránh khỏi có chút xấu hổ, từ trước đến giờ, y vẫn đinh ninh rằng bản thân không hợp với kiểu người như Công bộ Thượng thư, nhưng mà, Vương gia vẫn cố gắng gõ nhẹ ngón tay lên bàn, sau đó mỉm cười một cách phong khoáng: “Thật ra cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là dạo gần đây, ta hay hoài niệm những chuyện xưa, đột nhiên, ta nhớ lại ngày trước, Yến đại nhân là thư đồng của Hoàng huynh, đã từng cùng với các huynh đệ trong hoàng thất đọc sách tại Minh Tâm điện nhưng khi trưởng thành, ta và ngài lại ít khi có cơ hội được trò chuyện với nhau, ngắm lại cũng thấy có chút thất lễ”.

Công bộ Thượng thư: “Vậy thì sao?”.

Vương gia bật cười: “Vì vậy, hôm nay ta hẹn Yến đại nhân đến đây, cùng nhau uống rượu, ngắm trăng để vun đắp tình cảm”.

Gương mặt Công bộ Thượng thư vô cùng thờ ơ: “Ta không uống rượu”.

Trong lòng Vương gia thầm nhủ: quả thật là chúng ta không hợp nhau nhưng ngoài mặt, y vẫn cố gắng tươi cười: “Yến đại nhân, ngài uống một chút để vun đắp tình cảm cũng được mà, từ trước đến giờ, chúng ta vốn ít trò chuyện với nhau, ngắm lại là lỗi của cả hai, được rồi, được rồi, bây giờ chúng ta cùng nhau uống một chén, xem như là nhận lỗi, có được không?”.

Công bộ Thượng thư bình tĩnh ngăn cản Vương gia khi y đang định rót rượu: “Đây là lỗi của người, nếu muốn uống thì người tự mình uống đi”.

Vương gia: “Haha... ta vốn định đổi cách mời rượu, không ngờ lại bị Yến đại nhân vạch trần nữa rồi, được rồi, trước hết, bổn vương xin kính đại nhân một chén, xem như là nhận lỗi, được không?”.

Công bộ Thượng thư chớp mắt, đôi mắt đen tuyền bình tĩnh nhìn thẳng vào mặt ai kia: “Nhận lỗi gì?”.

Ánh mắt của Công bộ Thượng thư khiến nụ cười trên môi của Hoài An Vương gia đột nhiên trở nên gượng gạo, y nhanh chóng ngồi thẳng dậy rồi bật cười: “Đương nhiên là nhận... là nhận... Mà thôi, dù sao chuyện cũng đã qua rồi, bỏ qua đi, bỏ qua đi”.

Lúc này, Công bộ Thượng thư khó có thể mỉm cười, ngọn gió nhẹ nhàng lướt qua trên mặt hồ, tạo thành những gợn sóng lăn tăn, hần nhẹ nhàng cầm lấy bình rượu trên tay Hoài An Vương gia, nhanh chóng rót rượu: “Nếu đã như vậy, ta thấy một chén không đủ bày tỏ thành ý, hay là người uống ba chén đi, có được không?”.

Vương gia ngẩn người, lúc này, y hoàn toàn không hiểu được ý định của Yến đại nhân nên chỉ có thể bật cười: “Yến đại nhân, ngài đang mời rượu ta sao?”.

Công bộ Thượng thư nhíu mày: “Chẳng lẽ không được sao?”.

Vương gia nâng chén, mỉm cười một cách phóng khoáng: “Chỉ là ta hơi ngạc nhiên một chút, nếu ngài đã có ý mời rượu, tại sao lại gắt gỏng như vậy chứ? Được rồi, được rồi, trước hết, bổn vương sẽ uống ba chén”.

... ..

8. Chương 8

Đêm đã khuya.

Trải qua ba tuần rượu.

Cuối cùng, Công bộ Thượng thư cũng biết được chân tướng.

Nhưng chân tướng này lại không phải là chân tướng mà Công bộ Thượng thư muốn biết.

Lúc này, sắc mặt của Vương gia đã chuyển sang màu đỏ hồng, y chống cằm, ánh mắt mơ màng nhìn Công bộ Thượng thư, lặng lẽ thở dài: “Thật ra thì bản vương cũng không muốn như vậy”.

Công bộ Thượng thư nhíu mày: “Vương gia, hôm nay ngài bày ra đủ trò, mời ta đến đây chỉ nhằm mục đích hỏi về việc nam tử đã thiết kế hệ thống thủy lợi của sông Lương Hoài hiện đang ở đâu thôi sao?”.

Vương gia nhìn Công bộ Thượng thư rồi vội vã gật đầu, ánh mắt mơ màng: “Ừ, việc này không phải là do Công bộ của người phụ trách sao? Người chắc chắn là phải biết rồi. Yến Duy à, người mau nói cho bản vương biết đi...”.

Công bộ Thượng thư dĩ nhiên là không thể nào dễ dàng chấp nhận sự thật, đây là “chân tướng” mà hắn luôn chờ đợi sao? Lúc này, sắc mặt Công bộ Thượng thư vô cùng khó coi: “Ta không biết”.

Vương gia đập bàn: “Nói bậy, rõ ràng là người biết, có phải người thông đồng với Hoàng huynh, không muốn nói sự thật cho bản vương, đúng không?”.

Công bộ Thượng thư bị cái đập bàn này khiến cho đau lòng, hắn mềm mỏng lên tiếng: “Ta không biết thật mà, ta chưa từng gặp qua Triệu Miểu, lúc xây dựng hệ thống thủy lợi, bản thiết kế của y là do hạ nhân mang đến cho ta. Vương gia nếu muốn tìm người này, ngài đến Công bộ e là nhầm chỗ rồi”.

Những lời nói này của Công bộ Thượng thư khiến Vương gia ngẩn người, nhưng đột nhiên, hắn lại đập bàn một lần nữa: “Bản vương không tin, nhất định là Hoàng huynh không cho người nói, có đúng không? Yến Duy à, việc này, người không thể nào nghe lời Hoàng huynh được. Ngoài mặt, tuy y vẫn tươi cười, không phản đối nhưng lại ngấm ngầm ra tay, nhất định là y! Y không cho bản vương đoạn tụ! Bản vương biết! Y không muốn bản vương đoạn tụ”.

Công bộ Thượng thư chán nản đến mức không buồn nói nữa.

Hắn thở dài một tiếng rồi nhanh chóng đứng dậy, rời đi.

Lúc này, hắn thật sự không muốn ở cùng nơi với con ma men đoạn tụ này thêm một giờ một khắc nào nữa.

9. Chương 9

Mang theo sự tức giận vô cơ bước ra khỏi Lâm Giang lâu.

Vừa hạ chân định bước xuống bậc thang cuối cùng được làm bằng đá kia.

Từ xa, tiếng vó ngựa như cuồng phong thổi đến trước mặt hắn.

Còn chưa kịp phản ứng, hắn đã bị con tuấn mã với bộ móng vuốt màu đen tuyền dọa cho hoảng sợ.

Cho đến khi tiếng hí vang của con ngựa vọng lại giữa ngã tư đường không một bóng người nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Lúc này, đầu óc của Công bộ Thượng thư vẫn còn đang trong trạng thái mơ mơ màng màng, không thể nhận thức được rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Tiểu Tướng quân lớn tiếng quát con tuấn mã, sau đó nhanh chóng nhảy xuống, chạy đến bên cạnh người đang ngã ngồi dưới đất, nhưng khi vừa bước được hai bước, y đã nhận ra được người đang ngồi kia rốt cuộc là ai, lúc này, Tiểu Tướng quân chỉ còn biết đứng như trời trồng, ước gì bản thân có thể quay đầu bỏ chạy càng nhanh càng tốt...

Tiểu Tướng quân giống như tiểu hài tử phạm sai lầm, trong đôi mắt y chứa đầy sự sợ hãi, nhanh chóng quỳ một chân xuống: “Yến... Yến đại nhân, ngài không sao chứ?”.

Lúc này, ánh mắt của Công bộ Thượng thư sắc như dao, hắn bình tĩnh nhìn Tiểu Tướng quân: “Nửa đêm cưỡi ngựa trong kinh thành, Tiểu Tướng quân quả thật là rất hăng hái”.

Tiểu Tướng quân bị ánh mắt sắc bén của ai kia khiến y có cảm giác như đang có ngàn quả núi đè trên lưng, Tiểu Tướng quân cúi đầu một cách đầy cam chịu: “Chỉ là, chiều nay, ta được bằng hữu trong giang hồ tặng cho một con tuần mã, nhất thời cảm thấy vui sướng nên định cưỡi tuần mã từ ngoại thành về phủ... Ta biết lỗi rồi”.

Lúc này, ánh mắt của Công bộ Thượng thư vô cùng bình tĩnh nhưng trong giọng nói lại lạnh lùng như ẩn giấu hàng ngàn lưỡi dao: “Ngẩng đầu lên. Chẳng lẽ ta đáng sợ đến mức như vậy sao?”.

Khó khăn lắm Tướng quân mới có thể ngẩng đầu lên, y nhìn thẳng vào mắt của Công bộ Thượng thư nhưng một lát sau, Tiểu Tướng quân lại chột dạ, vội vã nhìn sang hướng khác: “Không phải, là do ta sai trước”.

Lúc này, gương mặt của Công bộ Thượng thư nghiêm khắc như đang thẩm vấn phạm nhân: “Sai chỗ nào?”.

Trên người Tiểu Tướng quân đổ đầy mồ hôi, sống lưng lạnh buốt, một lát sau, y gượng gạo chỉ vào lòng bàn tay của Công bộ Thượng thư: “... ta khiến ngài bị thương”.

Công bộ Thượng thư cúi đầu nhìn vào lòng bàn tay, hần nhanh chóng vịn vào tay Tiểu Tướng quân, lấy đà rồi chậm rãi đứng lên: “Cùng lắm là trầy da chảy máu một chút thôi, so với sự tổn thương của mấy ngày trước, quả thật là không đáng nhắc đến”.

Trong nháy mắt, Công bộ Thượng thư nhận ra bàn tay vừa chạm vào một cánh tay cứng đờ..

Đây là xương người chứ đâu phải sắt thép... phản ứng... vô cùng rõ ràng..

Tại thời điểm này...

Tim của Công bộ Thượng thư gần như hóa đá...

Bàn tay đang nắm lấy cánh tay kia dường như cũng không còn chút sức lực nào...

10. Chương 10

Nửa tháng sau.

Tại Ngự hoa viên.

Hai cái bóng, một đỏ một xanh thấp thoáng.

Hoàng đế chấp tay sau lưng, mỗi một bước đi của ngài lại dẫm lên những viên sỏi nhỏ rải đầy trên đường mòn, Hoàng đế thở dài: “Ái khanh à...”.

Công bộ Thượng thư chậm rãi theo sau Hoàng đế, như thường lệ, lúc này, hai mắt của hắn đang dán chặt vào quyển công văn, chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Có thần”.

Hoàng đế lên tiếng, trong giọng nói không giấu được sự nghi ngờ: “Dạo gần đây... dường như ngươi và Cố Dương Phi càng ngày càng gần gũi?”.

Công bộ Thượng thư chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Bình thường thôi mà”.

Hoàng đế xoay người, cố gắng giữ bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra: “Bình thường... ta thấy Cố Dương Phi đã sắp dọn đến phủ ở cùng ngươi luôn rồi, các ngươi... rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”.

Công bộ Thượng thư ngẩng đầu, trong đôi mắt của hắn chợt lóe lên một tia sáng rồi nhanh chóng biến mất: “Có lẽ là tiểu tử họ Cố đó muốn chuộc lỗi thôi, nửa tháng trước, y khiến thần bị thương”.

Cho nên, nửa tháng gần đây, ngày nào tên tiểu tử “ruột để ngoài da” kia cũng tìm đến phủ của hắn.

Lúc đầu, y lấy danh nghĩa mang dược để đến.

Sau khi mang dược xong thì lại mang hoa quả đến.

Sau khi mang hoa quả chán chê lại bắt đầu mang chậu hoa đến.

Lúc trước, rõ ràng là mỗi lần nhìn thấy hần, y lại vội vàng chạy trốn như chuột gặp mèo.

Sau khi bị hần giáo huấn một trận đã hiểu ra tất cả, là xấu hổ, muốn chuộc lỗi sao?

Quả là tính cách của một tiểu hài tử.

Tuy hai người vẫn chưa nói thẳng.

Nhưng dường như đã hiểu trong lòng đối phương nghĩ gì.

Lúc này, Công bộ Thượng thư vẫn đang lưỡng lự, không biết phải làm sao để trả thù y đây?

Trước đây, hần còn mạnh miệng tuyên bố chỉ cần bắt được hung thủ nhất định sẽ khiến y phải hối hận.

Bây giờ, mỗi khi chứng kiến cảnh tượng Cố Dương Phi vui vẻ chạy theo bên cạnh hần, thỉnh thoảng lại bật cười như một đứa trẻ, Công bộ Thượng thư cảm thấy dường như bản thân đã bị tiểu hài tử này hút hồn rồi.

Công bộ Thượng thư nhíu mày, hần phát tay một cái, chắc là do bản thân nghĩ nhiều thôi.

Cuối cùng, tất cả chỉ là hư vô.

Không nên tồn tại loại cảm xúc này.

Cuộc sống của hần vốn dĩ là nên đắm chìm trong công việc.

Đột nhiên lại rơi vào cảnh tượng hàng ngày phải sống cùng với một nam tử xa lạ.

Đây rõ ràng không phải là cuộc sống của hần.

Hoàng đế khẽ lay Công bộ Thượng thư: “Ái khanh... ái khanh à...”.

Cuối cùng, Công bộ Thượng thư cũng lấy lại được sự bình tĩnh vốn có, lúc này, hần trông thấy gương mặt của Hoàng đế đang kề sát vào mặt mình nên vội vã lùi lại hai bước: “Có thần”.

Hoàng đế thở dài, ngài nhanh chóng cầm chiếc túi gấm đang đeo bên thắt lưng, vút vào tay Công bộ Thượng thư: “Cầm lấy này, đây là đích thân trẫm phải đào sâu tận ba tấc đất mới tìm được cho người đó...”.

Công bộ Thượng thư ngẩng người, hần vội vã mở túi gấm, lấy ra một miếng ngọc bội đã bị vỡ thành ba mảnh: “Cái này...”.

Hoàng đế: “Trẫm tìm được trong cánh rừng trúc... có đúng là của người không?”.

Công bộ Thượng thư chậm rãi cầm lấy miếng ngọc bội đã vỡ nát, khẽ gật đầu: “Đúng là của thần, tạ ơn Hoàng Thượng”.

11. Chương 11

Quả thật là Công bộ Thượng thư có đánh rơi một miếng ngọc bội.

Cho nên ngày trước, hần dùng lý do đánh rơi ngọc bội để tra hỏi về việc bá quan văn võ ngủ lại cũng không phải là nói dối.

Nhưng chẳng qua, đó chỉ là một miếng ngọc bội bình thường.

Sao Hoàng Thượng lại nói là phải đào tận ba tấc đất mới tìm lại được?

Công bộ Thượng thư mang những mảnh vỡ của ngọc bội đặt lên trên bàn, chăm chú suy nghĩ.

Đúng lúc này, Tiểu Tướng quân cầm cái ***g có chứa một con chim họa mi, nhanh chóng bước vào: “Yến đại nhân, lúc này ta có bắt được một con chim họa mi, ta đặc biệt đến...”.

Im lặng..

Công bộ Thượng thư ngẩng đầu lên, đôi mắt đen huyền, sâu lắng: “...”.

Tiểu Tướng quân nhất thời nghẹn họng, khó khăn lắm, y mới có thể bước vào giữa gian phòng: “Ngài... ngài... chẳng lẽ ngài đã biết tất cả rồi sao?”.

Đôi mắt Công bộ Thượng thư chứa đầy sự bình tĩnh, hần cao giọng, tra hỏi: “Biết cái gì?”.

Tiểu Tướng quân che mặt, thở dài.

Thật ra, dạo gần đây, y cũng vì việc này mà căng thẳng, đường đường là nam tử hán đại trượng phu, hàng ngày chỉ còn biết tự mắng bản thân là đồ vô liêm sỉ.

Bây giờ, mọi việc đã rõ ràng như ban ngày, dù sao thì chuyện đã xảy ra rồi, lúc này, trái lại, trong lòng y lại có cảm giác vô cùng thoải mái.

Thế diện gì gì đó, bây giờ cũng không còn quan trọng nữa.

Thôi thì tùy Công bộ Thượng thư xử lý vậy.

Tiểu Tướng quân che mặt: “Hôm đó, do ta say rượu nên làm càn, đập nát ngọc bội của ngài, lúc đó, cũng không biết đầu óc ta nghĩ cái gì nên sau khi đập xong còn đào đất chôn nó xuống dưới gốc cây trúc... Sau này, ta biết được đó là ngọc bội do tổ tiên của ngài truyền lại nên càng không dám lên tiếng... Yến đại nhân à... ta không cố ý đâu, do hôm đó ta uống nhiều rượu, đầu óc không tỉnh táo nên mới làm ra việc còn thua con chó như vậy... ai bảo ta cầm tinh con chó... xin lỗi, ta lại nói không đầu không đuôi nữa rồi... muốn chém muốn giết tùy ngài... gây ra chuyện đã không dám chịu trách nhiệm lại còn trốn chui trốn nhủi, ta cũng hết hi vọng với bản thân rồi... ta... ta xin lỗi ngài... ngài... ngài phạt ta đi”.

“...!!!”.

Công bộ Thượng thư dường như bưng bình tĩnh.

Hả???

Hóa ra là như vậy sao.

Lúc này, tâm trạng của Công bộ Thượng thư giống như quyển sách vừa bị xé mất một trang, càng ngày càng mỏng.

Mỏng đến mức hần không cần đọc vẫn biết được kết quả cuối cùng.

Công bộ Thượng thư mặt không đổi sắc: “Người đi đi”.

Tiểu Tướng quân: “Ta biết lỗi rồi... Yến đại nhân, nếu ngài còn tin tưởng ta thì ngài giao miếng ngọc bội này cho ta đi, bất luận thế nào, ta cũng sẽ tìm mọi cách phục hồi nó lại cho ngài...”.

Công bộ Thượng thư nhắm mắt, lúc này, toàn bộ mọi cảm xúc phức tạp đều được che giấu dưới vẻ thờ ơ trên gương mặt: “Ta đếm đến ba. Một... hai...”.

“... ba”.

Trùng mắt...

Lúc này, dĩ nhiên là không còn ai quấy nhiễu sự yên tĩnh của hần.

Gian phòng vắng lặng, không một bóng người.

12. Chương 12

Từng ngày trôi qua.

Không khí dần dần trở nên oi bức, những cơn mưa mùa hạ liên tục kéo đến.

Sấm chớp vang trời, sau đó, trời mưa như trút nước.

Khi cơn mưa kết thúc thì đêm cũng đã khuya.

Công bộ Thượng thư ngồi cạnh ngọn đèn, một thân một mình ở lại Công bộ.

Hắn đang tranh thủ nghỉ ngơi giữa lúc xem công văn, mắt nhìn xa xăm về phía song cửa sổ, vô cùng vắng vẻ.

Mãi đến khi ánh sáng từ ngọn nến đột nhiên tắt hẳn.

Bên trong gian phòng yên lặng, không một tiếng động.

Một lát sau, bóng đen đang đứng bên cạnh cửa sổ chậm rãi tiến vào.

Lặng lẽ vỗ nhẹ vào đầu của Công bộ Thượng thư rồi thở dài: “Ồi...”.

Công bộ Thượng thư ngẩng đầu, lúc này, ánh trăng len lỏi qua cửa sổ có thể giúp hắn nhanh chóng nhận ra được người đang đứng trước mặt, gương mặt Công bộ Thượng thư vô cùng bình tĩnh: “... Hoàng Thượng”.

Hoàng đế vội vàng rút tay lại: “... hả”.

Công bộ Thượng thư: “Hoàng Thượng, đêm đã khuya như vậy, sao ngài lại đích thân đến tận đây? Hay là Hoàng Thượng có chuyện quan trọng muốn nói với thần?”.

Lúc này, sắc mặt của Hoàng đế vô cùng khó coi, ngài lên tiếng, trong giọng nói không giấu được vẻ khổ sở: “... ái khanh...”.

Công bộ Thượng thư lạnh lùng, nhìn thẳng vào mắt Hoàng Thượng: “Thần đang lắng nghe”.

Hoàng đế khổ sở, ngài chớp mắt một cái rồi nhanh chóng lên tiếng: “Việc này... trước đây là do trẫm làm sai, về sau lại cố gắng che giấu, Yến Duy, trẫm biết là trẫm có lỗi với khanh...”.

Yên lặng.

Những giọt mưa lăn dài trên mái hiên rồi nhanh chóng rơi xuống đất, vỡ tan.

Bọt nước đầy trên mặt đất.

Công bộ Thượng thư nhìn thẳng vào mắt Hoàng Thượng, lúc này, trong đôi mắt của hắn hoàn toàn không chứa đựng chút cảm xúc nào: “...”.

Nhất thời, Hoàng đế cảm thấy vô cùng căng thẳng, cao cao tại thượng như y, lúc này, lại không biết phải giải thích với ai kia như thế nào: “Sự thật chính là như vậy, trẫm hoàn toàn không cố ý... Đêm đó, trẫm uống rất nhiều, trẫm ngần lẩn sai, vạ lẩn sai, trẫm... thật sự... xin lỗi...”.

Công bộ Thượng thư nhìn thẳng vào mắt Hoàng đế: “Chẳng phải người từng nói là người không thích việc nam nhân yêu nhau sao?”.

Sắc mặt Hoàng đế vô cùng khó coi: “Quả thật là trẫm đã từng nói như vậy”.

Từ nhỏ, không biết bao nhiêu lần y núp phía sau cánh cửa, tận mắt chứng kiến gương mặt cô đơn của mẫu hậu.

Tất cả đều là do một nam nhân.

Hoàng hậu không trách móc, nhưng người cũng chẳng thay đổi được điều gì.

Sau khi trưởng thành, tuy là trước mặt kẻ khác, Hoàng đế luôn tỏ vẻ phóng khoáng, phong lưu, bất luận là nam nhân hay nữ tử, chỉ cần ngài thích liền thoải mái trên đầu.

Đối với việc nam nhân yêu nhau, thật ra Hoàng đế vô cùng chán ghét, thậm chí xem thường.

Kẻ khác hoàn toàn không biết nhưng Yến Duy – bằng hữu đã lớn lên bên cạnh y lại dễ dàng nhận ra.

Cứ như vậy, mọi việc không cần giải thích vẫn được làm sáng tỏ.

Công bộ Thượng thư nhếch môi, lạnh lùng lên tiếng: “Hoàng Thượng, thời gian gần đây, trong lòng người chắc phải chịu nhiều khổ sở lắm, có đúng không?”.

Sắc mặt của Hoàng đế vô cùng khó coi: “...”.

Công bộ Thượng thư: “Nếu là như vậy, bây giờ, trong lòng thần cảm thấy rất dễ chịu”.

Sắc mặt Hoàng đế càng lúc càng khó coi, sự xấu hổ, chán nản dần dần hiện rõ, thêm vào đó, lời nói của Yến Duy khiến y cảm thấy ngạc nhiên nhưng cũng không kém phần oán giận, tất cả những thứ đó nhất thời khiến Hoàng đế không nói được lời nào.

Công bộ Thượng thư tiếp tục nói: “Dạo này, việc lên quan sát tiến độ điều tra của thần chắc cũng đã khiến ngài lo lắng, bất an không ít, trước tiên, thần xin được nhận lỗi”.

Cuối cùng, Hoàng đế thẹn quá hóa giận, ngài nhíu mày rồi khẽ quát: “Yến Duy”.

Công bộ Thượng thư giả vờ như không nghe thấy, hần vội vàng đứng dậy, hành lễ: “Thần cảm thấy mệt, xin Hoàng Thượng cho phép thần được cáo lui”.

13. Chương 13

Dạo này, trong lòng Hoàng đế có chút không vui.

Thường xuyên mất ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, trong giấc mơ lại vang lên giọng nói của hai tiểu hài tử.

Trong đó, có một đứa lúc nào cũng ồn ào, luôn miệng nói không ngừng, khiến y hận đến mức muốn bóp chết nó ngay lập tức.

“Yến Duy, ta trêu chọc Thái phó một chút, ngươi không được méc lại đó”.

“Thần rất bận” – Chăm chỉ đọc sách.

“Yến Duy, ta lại bị Thái phó phạt nữa rồi, ngươi chép hộ ta mười trang, có được không?”.

“Thần rất bận” – Chăm cúi làm bài tập.

“Yến Duy, một lát nữa, ta nhất định sẽ khiến tên nam nhân kia phải mất mặt, mau đuổi theo”.

“Thần rất bận” – Thở dài.

“Yến Duy, ngươi đến đây để xem hài kịch, có đúng không? Phụ hoàng đánh ta, mẫu hậu mắng ta. Trong lúc ta hành động, ngươi đang ở đâu hả?”.

“Thần rất bận”.

“Cút”.

... ..

Sáng hôm sau, trong lúc thiết triều.

Tất cả mọi việc đều diễn ra bình thường, Hoàng đế chống cằm.

Về mặt mặt mới.

Bá quan văn võ vốn đã quen với hình ảnh này của Hoàng đế.

Việc gì nên tấu thì tấu, nên nghị sự thì nghị sự.

Hoàng đế liếc mắt, âm thầm quan sát tất cả bá quan văn võ.

Gương mặt Công bộ Thượng thư không giấu được vẻ lạnh lùng, hấn đứng thẳng, lấn vào trong đám triều thần.

Lúc này, Tướng quân đang đứng bên cạnh khê thì thầM vào tai hấn.

Ngay lập tức, vẻ mặt của Yến Duy nhanh chóng thay đổi, hấn nhíu mày nhưng lại khê mỉm cười.

Bộ dạng lạnh như băng, phảng phất sự vô tình.

Nhưng mà, từ trước đến giờ, Yến Duy lúc nào cũng cười như vậy.

Hoàng đế nhắm mắt.

ThầM nhủ bản thân nhất định là bệnh rồi.

Vừa bãi triều, Hoàng đế còn chưa kịp uống nước.

Hoài An Vương gia lại cầu kiến.

Hoàng đế ngồi trên long sàng, vẻ mặt không giấu được sự mệt mỏi, ngài khê nhíu mày: “Bảo hấn lui ra đi, trầM không muốn gặp”.

Lúc này, tiếng hét của Hoài An Vương gia từ ngoài điện vọng vào: “Ta đoạn tỵ thì có làm sao? Có bao giờ ta ý kiến gì về chuyện riêng tư của người không? Người dựa vào cái gì mà không cho ta đoạn tỵ, người dựa vào đâu mà giấu Triệu Miểu chứ?”.

Hoàng đế lười nhác đứng dậy, ngài nhìn về phía tên thái giám đang đứng canh phía ngoài, sắc mặt vô cùng khó coi: “Hấn điên rồi sao?”.

Công công vội vã lau mồ hôi, sợ hãi lên tiếng: “Hoàng Thượng bốt giận, có lẽ nhất thời Vương gia vẫn chưa thể nghĩ thông suốt”.

Hoàng đế tức giận, ngài chậm rãi bước ra phía ngoài: “Mau truyền ý chỉ của trầM, bảo hấn cút ra biên giới Tây Nam, để xem sau này, hấn còn có bản lĩnh đến đây đòi người nữa hay không? Sau này, đến lúc hấn đoạt tử tụyệt tôn, xuống âm phủ, đừng có vỗ ngực tự xưng là con cháu của Tiêu gia”.

Công công: “Hoàng Thượng bốt giận, xin Hoàng Thượng đừng kích động”.

Lúc này, trong ánh mắt của Hoàng đế không giấu được vẻ lo lắng, y lạnh lùng: “Người nghĩ rằng trầM đang xử sự theo cảm tính sao? Chỉ vì nam sắc mà phá hủy tình nghĩa huynh đệ, quả thật là không đáng. TrầM chỉ muốn tạm thời điều hấn đi để hấn đừng làm mấy trò ngốc nghếch nữa”.

14. Chương 14

Trải qua lần ầm ĩ này.

Tâm trạng Hoàng đế càng lúc càng không tốt.

Đêm xuống, y lại trần trọc không yên.

Cuối cùng, Hoàng đế đành đứng dậy.

... ..

Thế là...

Phía trong phủ Công bộ Thượng thư, tại phòng ngủ.

Công bộ Thượng thư cầm công văn, ngồi bên cạnh ngọn đèn, sắc mặt không mấy dễ nhìn: “Hoàng Thượng, đêm đã khuya như vậy, ngài đích thân đến tận phủ của thần là có ý gì?”.

Hoàng đế đứng trước mặt ai kia, tuy tâm trạng đã phần nào được cải thiện nhưng vẫn rất mệt mỏi, lúc này, sắc mặt của Hoàng đế vô cùng đáng ghét: “Không ngủ được”.

Công bộ Thượng thư: “...”.

Hoàng đế vẫn giữ nguyên vẻ đáng ghét, nghiêm mặt: “Mất hứng”.

Công bộ Thượng thư gật đầu: “Nhận ra rồi”.

Hoàng đế tiến về phía chiếc giường của Công bộ Thượng thư, nhanh chóng ngã lăn ra đó rồi chiếm trọn chiếc giường: “Đêm nay trẫm cho phép người mượn chiếc giường này để ngủ, người muốn ngủ lúc nào cũng được”.

Công bộ Thượng thư: “...”.

Hoàng đế mặc kệ.

Xoay người đưa lưng về phía ánh đèn, Hoàng đế nhanh chóng chui vào trong chăn.

Mùi hương của Yến Duy nhanh chóng tràn ngập đầu mũi của y.

Hương thơm này khiến cho Hoàng đế nhớ lại, trước đây, khi y ngủ cùng với Yến Duy, trên người hắn cũng thơm như vậy.

Dường như, trong không khí phảng phất hương thơm từ gỗ Diệp Thanh.

Sau này, khi đã lớn lên.

Y không còn cơ hội được ngủ chung giường với Yến Duy nữa.

Tối nay, Hoàng đế không ngủ được, y từng nghĩ dù sao cũng không thể nào như vậy.

Cuối cùng, Hoàng đế lại chạy một mạch đến phủ của Yến Duy.

Haha, vui không?

Hoàng đế tự hỏi bản thân.

Dĩ nhiên là không rồi.

Ở tại phủ của Yến Duy, lại có Yến Duy nằm bên cạnh, Hoàng đế làm sao mà ngủ được?

Quả nhiên là hoang đường.

Hoàng đế nhắm mắt, thậm chí là trong lòng vẫn cảm thấy không vui.

Y cảm thấy yên tâm phần nào.

Hóa ra việc dạo gần đây Hoàng đế mất ngủ, hoàn toàn không liên quan đến Yến Duy.

Càng không thể vì việc xảy ra tối hôm đó mà trái tim rung động.

... ..

Lúc Hoàng đế mở mắt ra một lần nữa.

Những tia sáng đầu ngày đã len lỏi qua khung cửa sổ.

Gian phòng không một bóng người.

Hoàng đế mơ mơ màng màng, ngậy ngốc nhìn tấm rèm vẫn chưa được vén lên.

Trên giường, ngoài y ra, còn có Yến Duy đang lặng lẽ thay y phục.

Nhất thời, trong đầu Hoàng đế vang lên những tiếng nổ âm âm.

Công bộ Thượng thư xoay người, mái tóc dài, rối tung càng khiến cho gương mặt của hắn thêm phần xinh đẹp, ôn hòa: “Hoàng Thượng, đêm qua người ngủ có ngon không?”.

Hoàng đế đau lòng: “... tại sao không gọi trẫm dậy?”.

Công bộ Thượng thư mỉm cười một cách lạnh lùng: “Ta thấy người ngủ rất ngon nên không đành lòng đánh thức”.

Hoàng đế bật dậy, vẻ mặt của y lúc này vô cùng nghiêm túc: “Yến Duy, người trả thù trẫm”.

Công bộ Thượng thư vén mái tóc dài, nhanh chóng khoác y phục rồi rời đi: “Thần rất bận, Hoàng Thượng nghĩ nhiều rồi”.

15. Chương 15

Thiết triều.

Hoàng đế ôm đầu, thật là tức muốn chết mà.

Lúc này, cả triều đình đều biết Hoàng Thượng đến trễ giờ thiết triều.

Nhưng quan trọng là...

Hoàng Thượng đi ra từ phủ của Công bộ Thượng thư.

Lúc này, Hoàng đế cảm thấy bản thân đang bị vô số cặp mắt sắc bén phía bên dưới quan sát.

Đau lòng, mất hứng...

Buổi tối,

Đường nào cũng đã lở một lần rồi, thôi thì lở luôn đi.

Hoàng đế lại lén lút chạy đến phủ Công bộ Thượng thư.

Sắc mặt của cả hai người đều không tốt.

Một bên sắc mặt lạnh lùng, cố ép bản thân tập trung phê duyệt công văn, một bên sắc mặt vô cùng đáng ghét, nằm ở trên giường.

Hoàng đế cảm thấy thật buồn cười.

Lúc này, trước mặt bọn họ là bầu không khí vô cùng ngột ngạt.

Bản thân làm sao có thể ngủ được?

Lại càng không thể thích được.

Nhìn Yến Duy mà xem, ngực bằng phẳng, yết hầu nhô cao.

So với Hoàng đế lại thấp hơn một chút, ôm chỗ nào cũng đụng trúng xương.

Cái mũi chính là cái mũi, cái miệng chính là cái miệng.

Không khác nam nhân bình thường ở chỗ nào cả.

Gương mặt lại không dịu dàng, e thẹn như nữ tử.

Haha...

Quả nhiên là bản thân bị mù hay sao mà lại có thể...

Khoan đã...

Cho đến bây giờ, y vẫn không cảm thấy...

... ..

Cuối cùng, Hoàng đế nhất định không chịu thua, vội vàng nhắm mắt.

Sáng hôm sau,

Hoàng đế vừa thức dậy đã vô cùng tức giận.

Cả người tỏa ra sát khí, ngồi yên trên giường, không thèm nhúc nhích.

Công bộ Thượng thư thở dài: “Xem ra tâm trạng của Hoàng Thượng không được tốt”.

Lúc này, trong đôi mắt của Hoàng đế chứa đầy sự phẫn nộ: “Tốt nhất là bây giờ, người cầm miệng lại cho trẫm”.

Công bộ Thượng thư khẽ mỉm cười, hẩn nhứ mà: “VẬY, Hoàng Thượng, đêm nay người có đến nữa không?”.

Hoàng đế quay đầu lại, ngài chăm chú quan sát Yến Duy bằng vẻ mặt nguy hiểm, đột nhiên, Hoàng đế chụp lấy gáy của Yến Duy, kéo sát về phía mình, khiến cho môi của ai kia kề sát vào môi của y.

Ra tay bắt ngờ, vô cùng dữ dội.

Yến Duy vùng vẫy, chống cự.

Hoàng đế nhanh chóng nắm chặt cổ tay ai kia.

Lúc này, trên giường, Hoàng đế đã hoàn toàn chiếm được thế thượng phong.

Khi nước bọt rơi xuống, bắt đầu thở dốc thì mới chịu buông ai kia ra.

Công bộ Thượng thư nằm trên giường, hơi thở dồn dập.

Mái tóc dài rối tung, vô tình để lộ ra chiếc cổ trắng nõn thấp thoáng sau mớ tóc đen nhánh.

Hoàng đế không chịu đựng được bèn cúi xuống cắn một cái thật mạnh, trơ tráo để lại hai dấu răng trên cổ ai kia.

Thành công rồi!

Cuối cùng Hoàng đế cũng đã hôn Yến Duy một cái.

Y tự hỏi bản thân liệu có thích không?

Câu trả lời...

Haha...

Trẫm bệnh thật rồi.

Tại sao lại phải cố hết sức để làm một việc vớ vẩn như vậy chứ?

16. Chương 16

Bên trong Tĩnh Tâm điện.

Thừa Dương công chúa đặt chén trà xuống bàn: “Hoàng Thượng, chuyện của Phụng Uyển, ngài định như thế nào?”.

Gương mặt Hoàng đế vô cùng chán nản: “Cô cô, chuyện này trẫm không thể giúp được rồi, hay là người tìm nam tử khác, có được không?”.

Thừa Dương công chúa nhứ mà: “Tại sao lại như vậy?”.

Hoàng đế cố gắng che giấu sự nôn nóng, mặt dày nhanh chóng lên tiếng kể xấu: “Yến Duy đoạn tụ rồi, phiền cô cô bảo Phụng Uyển đừng hi vọng nữa”.

Thừa Dương công chúa ngạc nhiên: “Hả... chuyện này...”.

Đột nhiên, Hoàng đế nhớ đến việc dạo gần đây, Yến Duy đối xử khá lạnh nhạt với y, Hoàng đế quyết định nhân cơ hội này phải trả cho hắn đủ cả vốn lẫn lời, Hoàng đế mỉm cười một cách lạnh lùng, sau đó nhanh chóng tiếp tục kể xấu: “Đúng là Yến Duy đã đoạn tụ rồi, hắn không thích nữ nhân, sau này, các thiên kim khác cũng không cần phải ngày đêm mong nhớ đến hắn nữa”.

Thừa Dương công chúa cảm thấy vô cùng khó chịu, thấp giọng nói: “Từ trước đến giờ, ta chưa từng nghe ai nhắc đến chuyện này, sau bây giờ lại... Hoàng Thượng, tin tức này liệu có đáng tin cậy không?”.

Hoàng đế lạnh lùng: “Đích thân trẫm phái ám vệ theo dõi hắn mỗi ngày, có chuyện gì mà qua được mắt của trẫm chứ?”.

Lúc này, Thừa Dương công chúa chỉ còn biết thở dài: “Đúng là thời thế thay đổi rồi, nam nhân yêu nhau càng ngày càng nhiều. Bây giờ, nam tử các ngươi mở miệng ra là đoạn tụ phân đào, xem đó là chuyện vui, người nhìn xem, bây giờ dọc bờ sông Kim Thủy, các tửu lâu lần lượt mọc lên, trong kinh thành đâu đâu cũng có. Ta còn nghe người ta nói bên trong những tửu lâu đó, có rất nhiều tiểu hài tử chỉ mới khoảng mười tuổi đã phải hầu hạ, phục vụ cho nam nhân... Quả thật... quả thật là không bằng cảm thú mà”.

Hoàng đế vô duyên vô cớ bị mắng, trong lòng không tránh khỏi có chút khó chịu.

Nhưng mà, đành chịu thôi chứ biết làm sao bây giờ, nếu muốn trách chỉ có thể trách tự nhiên trong lòng Hoàng đế lại cảm thấy bị nói trúng tim đen: “Cô cô, việc này đâu phải là do trẫm, người có mắng trẫm cũng vô dụng mà thôi”.

Thừa Dương công chúa phát tay: “Ta đâu có mắng ngươi, ta chỉ nói bọn súc sinh đùa giỡn với nam tử thôi mà”.

Hoàng đế: “...”.

Thừa Dương công chúa tiếp tục than thở: “Chắc là do ta già rồi nên không thể nào hiểu được bây giờ, bọn trẻ các ngươi đang nghĩ gì trong đầu nữa, cô nương hiền lành, đàng hoàng không thích, lại cứ khăng khăng phải thích nam nhân. Người ta cho dù có là tiểu quan đi chăng nữa cũng đều do cha mẹ sinh ra, chẳng qua là bởi nghèo khó nên bị các ngươi lợi dụng trêu đùa, chà đạp. Bởi vậy, ta mới nói, cái bọn người đùa giỡn với nam tử, quả thật là vô đạo đức, vô liêm sỉ mà”.

Hoàng đế che mặt, giả vờ như không nghe thấy: “... không phải trẫm...”.

17. Chương 17

Mỗi ngày, Hoàng đế luôn thầm nhủ phải cố gắng kìm nén bản thân.

Đến khi y tin tưởng rằng tình cảm của bản thân đã phai nhạt thì cũng đã chín tháng sau.

Sau buổi thiết triều,

Tướng quân cầu kiến.

Lúc này, Hoàng Thượng đang ngồi trong một cái đình nhỏ ở Ngự hoa viên, ngắm hoa thưởng trà.

Tướng quân không giấu được vẻ vui mừng, vừa gặp Hoàng Thượng đã vội vàng quỳ xuống, hành lễ: “Thần, tham kiến Hoàng Thượng”.

Hoàng đế liếc Tướng quân một cái: “Bình thân đi, có chuyện gì mà lại khiến ngươi vui vẻ như vậy?”.

Lúc này, miệng của Tướng quân đã rộng đến mang tai, hắn ngượng ngùng rồi nhanh chóng bật cười: “Hoàng Thượng, thần và Yến đại nhân muốn... muốn kết thông gia với nhau”.

Hoàng Thượng nhất thời ghen hợm: “Khụ... khụ...”.

Tướng quân: “...”.

Gương mặt của Hoàng đế biến sắc, ngài vội vã đặt mạnh chén trà xuống chiếc bàn đá khiến chiếc chén nhanh chóng vỡ thành hai mảnh: “Người vừa nói cái gì, mau lặp lại một lần nữa cho trầm”.

Lúc này, toàn bộ thái giám, cung nữ đứng bên cạnh hầu hạ đã bị sự tức giận của Hoàng Thượng dọa cho hoảng sợ đến mức không một ai dám thở mạnh...

Đến bây giờ, Tướng quân vẫn không hiểu được rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, hấn hoảng sợ: “Thần và Yến Duy, tức là Yến đại nhân ấy ạ, muốn kết thành thông gia...”.

Hoàng đế chụp lấy hai mảnh vỡ của chén trà ném xuống đất, khiến tất cả nhanh chóng vỡ vụn.

Lúc này, Hoàng đế vô cùng giận dữ, gương mặt của người bây giờ hoàn toàn có thể dọa chết những kẻ nhát gan: “Lý Thanh Thành, người có hiểu là người đang nói gì không? Trước đây, trẫm đồng ý cho Thừa tướng thành thân với nam tử là chuyện bất đắc dĩ, trẫm không cổ vũ việc bá quan văn võ đoạn tụ. Người cả gan nhiều loạn triều đình, bây giờ còn nói là muốn thành thân, có phải người chán sống rồi không?”.

Tướng quân oan ức: “Hoàng Thượng, thần không có... thần chỉ muốn cùng với Yến đại nhân...”.

Hoàng đế tức giận, đá vào người Tướng quân một cái: “Câm miệng, trẫm thấy người sống lâu quá nên chán rồi, dám cả gan dụ dỗ Yến Duy, lại còn mơ mộng hão huyền muốn thành thân, thành thân ư? Tại sao người dám nghĩ đến việc đó? Rốt cuộc là người có mấy lá gan?”.

Lúc này, Tướng quân dường như đã hiểu ra mọi chuyện, không đúng, rõ ràng là oan ức quá mà, hấn vội vàng bò dậy, ôm lấy chân của Hoàng Thượng, đau lòng lên tiếng: “Hoàng Thượng... Hoàng Thượng, người hiểu lầm rồi, không phải là thần muốn kết thông gia với Yến đại nhân... à, không phải... đúng là thần muốn kết thông gia với Yến đại nhân, nhưng không phải là muốn thành thân với Yến đại nhân. Thần... thần muốn thành thân với muội muội của Yến đại nhân”.

Hoàng đế: “...”.

Lúc này, ngọn lửa giận dữ trong lòng Hoàng đế dường như vừa bị tạt cho một gáo nước lạnh, tắt ngúm.

Hoàng đế ngẩn người.

Tướng quân: “Lúc trước, trong một lần đi lễ chùa, thần bất ngờ trông thấy muội muội của Yến đại nhân, sau đó... sau đó thần cảm thấy rất thích nàng, gần đây, khó khăn lắm thần mới được đại ca của nàng đồng ý, cho phép thành thân. Thần vất vả lắm mới có thể tu thành chính quả, Hoàng Thượng, người cũng biết Yến đại nhân khó khăn đến mức độ nào mà, cho dù thần có mười lá gan cũng không dám thành thân với Yến đại nhân, Hoàng Thượng, người hiểu lầm thần rồi”.

Bây giờ, Hoàng đế mới nhận ra lúc này bản thân thất thố đến mức độ nào.

Hoàng đế nhắc chân đạp Tướng quân một cái nữa, trong lòng vội vã tìm cách thoát khỏi tình cảnh trở trêu này, Hoàng đế lạnh lùng: “Yến Duy khó khăn chỗ nào? Trẫm không cho phép người nói xấu sau lưng người khác, có nghe rõ không?”.

18. Chương 18

Mười tháng sau.

Khi hương thơm hoa quế thoang thoảng trong không khí.

Cũng chính là ngày đại hôn của tướng quân.

Phủ Tướng quân tổ chức yến tiệc.

Hoàng đế nể tình đến dự.

Nhất thời, Tướng quân vô cùng vui mừng.

Lúc này, gương mặt của Tướng quân vô cùng rạng rỡ, hân hoan liên tục rót rượu, uống rượu, mời rượu, tắm rượu. Hăng hái chiêu đãi mọi người, say đến mức quên cả trời đất.

Hoàng đế chống cằm, chăm chú quan sát người đang ngồi bên cạnh, lúc này, hơi thở của y đã nồng nặc mùi rượu: “Ái khanh, sao khanh uống có hai chén vậy?”

Hôm nay là ngày vui của muội muội, Công bộ Thượng thư cảm thấy vô cùng phấn khởi.

Hắn cười liên tục trong một ngày, nhưng lúc này, ngồi bên cạnh Hoàng Thượng, Công bộ Thượng thư lại không cười, lạnh lùng lên tiếng: “Uống rượu nhiều sẽ hỏng việc”.

Hoàng đế nhíu mày, phóng tầm mắt nhìn quang cảnh xung quanh: “Hỏng việc gì?”

Nhất thời, Công bộ Thượng thư không còn cách nào khác nên đành lên tiếng: “Hoàng Thượng, người say rồi”.

Đúng lúc đó, Tướng quân tay ôm bầu rượu, vội vàng bước đến: “Hoàng Thượng, thần kính ngài một chén”.

Hoàng đế vội vã đón lấy chén rượu.

Nhưng Công bộ Thượng thư lại nhanh chóng cầm lấy bầu rượu trong tay Tướng quân, tiện thể còn liếc hắt một cái bằng ánh mắt sắc như dao, mang đầy hàm ý cảnh cáo.

Tướng quân hoảng hốt, vội vàng lên tiếng: “À... dường như Hoàng Thượng đã say rồi, Yến đại... à không, đại cứu ca, hay là ca ca tiễn Hoàng Thượng hồi cung, có được không?”

Hoàng đế gật đầu, lúc này, gương mặt ngài cũng đã chuyển sang màu đỏ hồng, Hoàng đế kéo tay áo Công bộ Thượng thư: “Đúng rồi, hồi cung thôi, mau tiễn trăm hồi cung”.

... ..

19. Chương 19

Thật ra, Hoàng đế cũng không muốn uống rượu.

Nhưng mà, lúc này, ở yến tiệc, tận mắt chứng kiến cảnh tượng hiếm có: ai kia vui vẻ nói nói cười cười với mọi người.

Hoàng đế vô duyên vô cớ uống liền mấy chén.

Y cảm thấy hân hoan rất vô duyên.

Lại còn cười với người khác.

Chẳng lẽ hắn không nhận ra rằng gương mặt nghiêm nghị, vô vị của hắn mỗi khi cười sẽ khó coi đến mức độ nào hay sao?

... ..

Ngự liễn chậm rãi tiến về phía trước.

Hoàng đế gối đầu lên đùi Công bộ Thượng thư, nửa tỉnh nửa say.

Y lén mở mắt, nhìn trộm ai kia.

Những đường nét xinh đẹp trên gương mặt của Yến Duy, yét hầu nhô cao.

Hoàng đế cảm thấy mắt húng, y nhíu mày, thở dài: “Tại sao ngươi không cười?”

Công bộ Thượng thư cúi đầu, hân và Hoàng đế bốn mắt nhìn nhau, im lặng: “...”.

Hoàng đế cảm thấy mắt húng, y nhíu mày: “Mau cười với trăm một cái đi”.

Công bộ Thượng thư đành phải xoa xoa đôi mắt của Hoàng đế, giúp y nhanh chóng cảm thấy buồn ngủ: “...”.

Hoàng đế gạt tay Yến Duy ra, mắt húng: “Người che mắt trẫm làm gì? Mau cười với trẫm một cái đi, nếu người không cười, trẫm sẽ không cho người che mắt”.

Công bộ Thượng thư nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào, việc Hoàng đế uống say sẽ ngây thơ như một tiểu hài tử, Yến Duy đã biết từ trước.

Nhưng mà, chỉ có đêm đó là y phạm phải sai lầm.

Hoàng đế nắm tay Yến Duy, sau đó, y cọ tay của hắn vào hai gò má nóng hổi của mình, lúc này, ánh mắt của Hoàng đế mơ màng: “Yến Duy... trẫm bệnh rồi...”.

Công bộ Thượng thư vội vàng rút tay lại.

Hoàng đế lại nắm tay Yến Duy, y thở dài: “Mặt nóng lắm, đầu lại đau nữa...”.

Công bộ Thượng thư: “Người say rồi, ngủ một giấc đi, lúc thức dậy sẽ không sao nữa”.

Hoàng đế tủi thân, y nhú mày: “Ngủ không được, mỗi đêm, mỗi đêm, không có đêm nào là ngủ được cả, mỗi lần nhớ đến người lại phiền muộn, sau đó thì không ngủ được...”.

Công bộ Thượng thư: “...”.

20. Chương 20

Đến lúc Hoàng đế mơ mơ màng màng, trở về tấm cung.

Lại mặt dày ôm chặt cánh tay Yến Duy, nhất định không cho ai kia rời đi.

Nô tài hầu hạ nhẹ nhàng khuyên nhủ, dỗ dành Hoàng đế thay y phục nhưng một tay y vẫn ôm chặt cánh tay của Yến Duy khiến bọn họ chỉ có thể cởi được một nửa chiếc áo, phần còn lại đành bất lực.

Lúc này, những âm thanh nhẹ nhàng, dỗ dành, giận dỗi cứ đan xen vào nhau, tất cả cùng tạo nên một bầu không khí hỗn loạn.

Hoàng đế nổi giận, nhanh chóng phát tay một cái: “Tất cả các người lui ra hết cho trẫm”.

Công bộ Thượng thư định gạt tay Hoàng đế ra, sau đó cùng bọn nô tài nhanh chóng lui ra ngoài.

Nhưng Hoàng đế đã nhanh chóng kéo hắn lại, ôm chặt vào lòng.

Hoàng đế ra tay đột ngột khiến Yến Duy không kịp phản ứng.

Cả hai cùng ngã xuống long sàng.

Hoàng đế lăn một vòng, sau đó nhanh chóng nằm đè lên người ai kia.

Đột nhiên, y tức giận.

Thì ra là kẻ này.

Sau khi ngủ với hắn, mỗi đêm, mỗi đêm trôi qua đều không ngủ được.

Nghĩ bậy muốn tám, nghĩ tám muốn bậy.

Vô cùng phiền phức.

Chỉ ngủ với hắn có một đêm lại có thể khiến bản thân bối rối đến như vậy.

Hôm nay, người nằm dưới là hắn, kẻ này cũng chính là hắn.

Chỉ ngủ với hắn có một đêm, tại sao lại như vậy chứ?

“Người mau nói cho trẫm biết, trẫm chỉ mới ngủ với người có một đêm thôi, tại sao lại như vậy?”

Lúc này, kẻ kia cố gắng ngo ngoáy, nghiêng đầu, nhú mày rồi khẽ quát: “Buông ra”.

Hai tay đặt trên vai của Hoàng đế.

Dường như hắn đang muốn đẩy y ra.

Trong lòng Hoàng đế không tránh khỏi có chút khó chịu, dĩ nhiên là y không thể nào chấp nhận.

Hoàng đế nhanh chóng hôn lên cổ Yến Duy một cái.

Yến Duy chống cự.

Hắn vội vã đẩy Hoàng đế ra nhưng khi Yến Duy còn chưa kịp bỏ chạy, Hoàng đế đã nhanh chóng kéo hắn ngã trở lại long sàng.

Cả người Yến Duy đập mạnh vào long sàng, âm thanh vang lên nhất thời khiến cả tấm cung chấn động.

... ..

Lúc này, công công đứng phía ngoài điện đang cố gắng nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Nhiều lần, công công lo lắng rằng sẽ xảy ra chuyện không hay nên định tiến vào.

Trong lúc công công vẫn còn đang đắn đo.

Đột nhiên, một tiếng “Rầm” vang lên.

Mồ hôi tuôn ra, từng giọt rơi xuống.

Công công lén nhìn trộm, tận mắt chứng kiến cảnh tượng tấm rèm mỏng phía trong tấm cung đã bị xé nát.

Tấm cung hỗn loạn.

... ..

Nửa đêm tĩnh lặng.

Đêm đã khuya, long sàng ngổn ngang.

Hoàng đế nửa nằm nửa ngồi trên người của Yến Duy.

Hoàng đế dùng mặt cọ vào cổ tay của hắn, lúc này, trên cổ tay của Yến Duy vẫn còn lưu lại vết hằn màu đỏ hồng do bị tấm rèm siết chặt.

Ngày thường, Hoàng đế rất hiền lành nhưng một khi đã say rượu, y lại vô cùng ngang ngược, hung hăng.

Điều này Yến Duy đã biết từ trước.

Đêm nay, Yến Duy cũng đã nhận ra rằng bản thân không nên chống cự, phản đối Hoàng đế.

Chọc tức y làm gì?

Cuối cùng, vẫn là bản thân hắn phải gánh lấy khổ sở.

Từ trước đến nay, Hoàng đế vẫn chưa từng trải qua những việc như thế này, lúc đó, y nổi hứng làm càn cũng là chuyện dễ hiểu.

Yến Duy lặng lẽ thở dài, lúc này, hai tay của hắn bị trói vào long sàng bởi tấm rèm mỏng, khớp xương đều đã trắng bệch.

... ..

Thật ra, Yến Duy cũng thích Hoàng đế.

Nhưng những chuyện xảy ra tối hôm nay, đối với hắn quả thật là một sự sỉ nhục.

... ..

Đây có lẽ là post cuối cùng trong năm nay của mình rồi, nhân dịp năm mới, mình xin chúc mọi người năm mới an khang, thịnh vượng, tràn ngập niềm vui, đạt được nhiều thành công trong công việc và cuộc sống!!!

Hẹn gặp lại mọi người vào năm sau nhé!!! Happy New Year!!!

21. Chương 21

Một lát sau...

Lúc này, hai người đã phân nào tỉnh táo hơn.

Yến Duy khẽ cử động.

Hắn cảm thấy thân dưới của mình bám đầy thứ chất lỏng dơ bẩn.

Công bộ Thượng thư bật dậy, hắn nhất định phải điều tra, nhưng mà, trong bóng tối, Hoàng đế đã nhanh chóng giữ chặt cánh tay của hắn.

Lúc này, hơi thở của Hoàng đế vẫn còn nồng nặc mùi rượu nhưng thật ra, y đã tỉnh.

Hoàng đế thấp giọng, trong giọng nói của y không giấu được vẻ lúng túng: “Đừng đi...”.

Gương mặt của Yến Duy không bộc lộ chút cảm xúc nào, hắn khẽ nói: “Nhưng thân... chảy máu rồi...”.

Hoàng đế hoảng hốt, y vội vã bật dậy định gọi người truyền thái y.

Nhưng Yến Duy đã nhanh chóng kéo Hoàng đế lại, hắn nói không cần truyền thái y, bảo công công mang thuốc vào là được rồi.

... ..

Phía trong tấm cung của Hoàng đế, ánh sáng leo lét phát ra từ ngọn nến đặt cạnh long sàng.

Gương mặt của Hoàng đế đỏ bừng.

Cảnh tượng đang diễn ra trước mắt khiến y thật sự cảm thấy rung động, vô cùng hổ thẹn, vô cùng đau lòng nhưng cũng vô cùng quyến rũ.

Lúc này, Yến Duy cũng không còn lòng dạ nào để quản Hoàng đế.

Hắn nằm trên long sàng, hai chân dang rộng, bôi thuốc vào vết thương.

Mỗi hành động đều rất nhẹ nhàng, chậm rãi mới có thể giảm bớt được sự đau đớn.

Mái tóc dài dính đầy mồ hôi, bết bết trên lưng, vai, gáy.

Tất cả đều không giấu được vẻ đau khổ.

Lúc này, Yến Duy cũng không còn biết xấu hổ là gì nữa rồi.

Hoàng đế cầm lọ thuốc trong tay Yến Duy, bây giờ, sự áy náy khiến giọng nói của y nhỏ nhẹ đến mức kì lạ: “Để trẫm bôi thuốc cho người”.

Yến Duy cầm chặt chiếc bình, lạnh lùng lên tiếng: “Không cần”.

Tuy nhiên, lúc này, đôi tay của hắn đã không còn chút sức lực nào, Hoàng đế chỉ cần giật nhẹ một cái, chiếc bình đã nhanh chóng nằm gọn trong tay y.

Nhận ra rằng bản thân không còn khả năng tranh giành, lúc này, Yến Duy mới hoàn toàn buông tay, hắn nằm trên giường, ngượng ngùng nói: “... thối nên đi”.

Hoàng đế ngoan ngoãn nghe lời.

Trong bóng tối.

Yến Duy cảm nhận được ngón tay của Hoàng đế đang từ từ tiến vào thân dưới của hắn.

Hoàng đế cúi đầu, lên tiếng, lúc này, trong giọng nói của y tràn đầy sự áy náy: "... Yến Duy, là tại trẫm không tốt...".

Tất cả là lỗi của Hoàng đế, ai bảo y không được ôn nhu, hiền dịu, động một chút là nổi giận, lúc nào cũng đối xử với người bằng hữu thân thiết này như đối xử với phạm nhân.

Nhớ lại trước đây, mỗi lần y bị mẫu hậu hay Thái phó mắng.

Lại vội vàng chạy về tẩm cung, cầm hết đồ vật này đến đồ vật khác, nhắm thẳng vào người Yến Duy mà ném.

Cho đến khi nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của hắn, y mới tỉnh ngộ, tại sao mình lại trút giận lên người của Yến Duy chứ?

Bây giờ, khi đã trưởng thành.

Chẳng những không tiến bộ được chút nào mà mọi việc càng lúc càng tồi tệ hơn.

Rõ ràng, Yến Duy mới chính là người mà Hoàng đế quan tâm, cũng là người thân thiết nhất với y.

Mặc dù, ngoài mặt, hắn vẫn đối xử với Hoàng Thượng như bao người khác, thậm chí, đôi lúc còn không thèm nói chuyện với y.

Nhưng cuối cùng, Yến Duy lại là hảo bằng hữu, cũng là người đã cùng Hoàng đế trưởng thành.

Tuy hắn là Công bộ Thượng thư lạnh lùng, nghiêm túc nhưng đồng thời, trong lòng Hoàng đế, hắn lại là một Yến Duy hoàn toàn khác.

Trước đây, Hoàng đế đã nhận ra được sự khác biệt này dường như, y vẫn không mấy bận tâm.

Hoàng đế nghĩ rằng đó chỉ là tình nghĩa bằng hữu nhiều năm.

Mơ mơ hồ hồ, đem thứ tình cảm không rõ ràng ấy chôn sâu vào tận đáy lòng.

Chưa từng quan tâm...

Cũng chưa từng tìm hiểu...

Kể từ sau dạ yến ngày hôm đó, Hoàng đế mới nhận ra rằng sự khác biệt này rốt cuộc là lớn đến mức độ nào.

22. Chương 22

Sáng sớm.

Công bộ Thượng thư mơ mơ màng màng, hắn cảm thấy phía sau lưng vô cùng khó chịu: "Hoàng Thượng, người đang làm gì vậy?".

Hoàng đế mặt dày, nhẹ nhàng lên tiếng: "Trẫm muốn hôn người".

Công bộ Thượng thư im lặng, thở dài, lúc này, hắn cảm thấy bản thân vẫn còn rất mệt mỏi: "...".

Hoàng đế hôn chán chê, một lát sau, y lại lên tiếng: "... cũng muốn... thích người".

Công bộ Thượng thư ngạc nhiên, lúc này, toàn thân hắn cứng đờ: "...".

Hoàng đế khẽ cười: "Không... không phải muốn mà là trẫm thật sự thích người".

Công bộ Thượng thư cứng đờ: “...”.

Hoàng đế lặng lẽ, nói: “Nhưng ngươi cũng biết đó, việc này, trăm... trong lòng trăm... trước đây, trăm cứ mãi lưỡng lự, tất cả đều là tại trăm không tốt”.

Công bộ Thượng thư: “...”.

Từ phía sau, Hoàng đế nhẹ nhàng ôm chặt Công bộ Thượng thư, y thấp giọng, cầu xin: “Yến Duy, trăm biết lỗi rồi, ngươi tha thứ cho trăm một lần nữa đi, có được không?”.

Công bộ Thượng thư im lặng: “...”.

Một lát sau, Hoàng đế thẫn thờ vậy là hết cơ hội rồi, Yến Duy sẽ không bao giờ tha thứ cho y.

Đột nhiên, từ trong chăn, bàn tay của Công bộ Thượng thư nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Hoàng đế.

Dường như chấp nhận...

Dường như an ủi...

Đột nhiên, Hoàng đế không dám tin vào mắt mình.

Lúc này, Hoàng đế đã nhận ra rằng tuy bên ngoài, Yến Duy lạnh lùng, nghiêm túc như vậy nhưng trong lòng, hẳn lại vô cùng ôn nhu.

Thật ra, Hoàng đế biết rất rõ, Yến Duy không phải là người lòng dạ sắt đá, đặc biệt là đối với Hoàng đế.

Cho nên y mới dám phạm lỗi, xin lỗi, rồi lại tiếp tục phạm lỗi, rồi xin lỗi, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Ôi, sau này, y nhất định sẽ không...

Đột nhiên, Hoàng đế cảm thấy vô cùng vui vẻ, y vội vã ôm chặt Yến Duy rồi hôn một cái: “Yến Duy, Yến Duy, ngươi đúng là tốt nhất trên đời”.

Lời nói ngây thơ như một tiểu hài tử.

Đột nhiên, Yến Duy nhớ đến trước đây...

Tuy ngoài miệng, hẳn cương quyết từ chối, nhất định không giúp tiểu điện hạ chép phạt nhưng buổi tối, khi tiểu điện hạ đã ngủ say, vẫn có một người chong đèn, lặng lẽ chép phạt thay cho tiểu điện hạ.

Sáng hôm sau, khi tiểu điện hạ thức dậy, y nhìn thấy trên ngự án chất đầy những trang giấy đã được sắp xếp cẩn thận.

Tiểu điện hạ vui vẻ, vội vã chạy đi tìm Yến Duy, sau đó, ôm chặt lấy hắn.

Vừa ôm vừa nói: “Yến Duy, Yến Duy, ngươi đúng là tốt nhất trên đời”.

Thật hiếm có lúc nào, tiểu điện hạ lại ngây thơ đến như vậy.

Y cười tươi đến mức có bao nhiêu chiếc răng đều khoe hết cả ra.

Lúc đó, đột nhiên trong lòng Yến Duy rung động, hẳn cảm thấy tiểu điện hạ thật sự rất... đáng yêu.

... ..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-bo-thuong-thu-doi-mat-voi-viec-doan-tu>